

mad riistee peal pidasivad, just kessed luu-paistet, siis ei libiseud tema mitte hobuse seljast, waid täänas pea tagasi, piigistas filmad sinni ja lannatas et noormees teda kui pruudifest kallistas, ja nenda pöörasivad nemad tagasi, kui õiged pruutrahwas. Seljatakka kuulsiwad weel, kuidas riistee-isand kurjast needis. Sest Saatan teab, et tema wõimus seal lõpeb, kus lask südant selges armastuses üksteise sisse sulawad, ja kui tema nüüd nägi, misjuguist wõimust luu saanud oli, siis armas tema üles, et se kuri, mida tema pimedatel õõdel teha jõudis, seda head üleskaaluda et suudaks. Ülewal aga oli kuul esimest lorda jälle rõõmus nagu ja tema mõtles: „Kes wiimaks naerab, se naerab paremini.“

Ettawil maal teatas sellest aeast saadil, kuidas uieu-süda wõidetud saab. Kuu sai sellest rohkem auu, ja siis ei wõi ta pahaks panna, et Mareilis wiimaks lõi seda awalikult wäljarääkis, kui se ta just tõsi ei olnud, mis tema lisas, et se tema tegu oleks, kui luu noormeelele nii kange awitaja largete südamete wasta on. Sest tema ei wõinud ettearwata, mis ühest neiu-tujust lõi sigida wõib, kui se ikka ta rohkem on, kui arwatakse. Olgu sellest rääkimata, aga Ettawil peetas sellest nõuust suurt lugu, mida Mareilis oma wennale andis, ja se oleks ehk ta laiemas maa-ilmas nenda, kui mitte

neiuksed hobust ei kardaks, kuitu rja metsalist. Arwatakse lo, et mõdukas, kui noormees oma kallistest jala luu-walgusele wiiks, sest luu ei ole ise ka ratsamees. Kuida aga neidu jala luu-walgusele wiia wõib, kui tema ise ei taha, seda ei teata Ettawil maal mitte, ja ka Kalendritegija ei wõi selle üle õpetust anda.

Paha tasumine.

Kui selle aasta-jaea hakatusel Prantslased werieses sõdas Preusji üle wõitu saanud ja Berliini linna sissewõtnud oliwad, siis sai palju kuninglikku omandust ärawõetud ja wõitjate kasuks müüdüd. Sõda ei too ilalgi midagi, waid wiib aga itka. Ka peidetud asju leidsiwad waenlased, aga mitte kõiki. Ühtes paigas oli palju kuninglikku ehituse puid, mida waenlased ei leidnud. Wiimaks tuli aga üks paha mees waenlase Kindrali juure, lootis joodu raha teewida ja andis peidetud ehituse-puud üles. Muns Kindral aga wastas: „Laske puud olla, kus nad on. Ka waenlase läest ei tohi riisnda, mis temal nii libedast tarwis läheb. Tuleb Teie Kuningas lord tagasi, siis lubub temal hädast puid uudeks wõllasteks sesugustele alamatele, kui Teie olete.“

Seda peab Kalendritegija tiitma, ja annaks rõd-muga omast metsast paari puustest juure, kui ehk puudub.